

LANGAS

Langas 1 (5), Pavasaris 2014

TIKRASIS DVASINGUMAS

J. I. Packerio (J. I. Packer) kartą paklausė, kodėl jo knyga „Pažinti Dievą“ yra tokia populiari? Pirmą kartą išleista 1973 metais, knyga praktiškai nebuvo dingusi iš knygynų lentynų. 2006 metais ji pateko į *Christianity Today* sudarytą įtakingiausių evangeliškų kygų 50-uką, buvo išversta į daugybę pasaulio kalbų. Koks buvo autoriaus atsakymas? Gana paprastas – knyga populiari, nes ji yra apie dvasingumą.

Kai kuriuos, skaičiusius šią knygą, toks atsakymas gali priversti iš nuostabos kilstelėti antakius. Skaičiusieji žino, kad ji gana sistematiškai pristato Dievo doktriną. Taip, būtent – tai yra sisteminė teologija. Packeris, parašęs knygą daugiau nei prieš 40 metų, puikiai suvokė tiek visuomenės kryptį, tiek ir biblišką atsakymą jai ir pataikė tiesiai į dešimtuką. Dvasingumas Vakarų visuomenei reikalingas kaip vanduo ir tam, kad jį surastų, žmonės skiria nemažai laiko. Kita vertus, pati dvasingumo sąvoka yra labai neaiški.

Praktikoje žodis „dvasingumas“ turi teigiamą konotaciją. Žmonės galvoja, kad jie yra dvasingi, jei jų estetiškas pojūtis yra išlavintas, jei jaučia ypatingą mistinę sąsają su gamta arba asmeniškai praktikuoja kurią nors religiją. Tačiau pagal Naujojo Testamento kategorijas, dvasingas žmogus yra tas, kuris turi Šventąją Dvasią, išlietą atgimimo metu. Kitaip tariant, krikščionims, kurių suvokimas yra suformuotas Biblijos, dvasingas yra tik krikščionis. Tęsiant loginę seką, tie krikščionys, kurių gyvenime tarpsta krikščioniškos dorybės – meilė, džiaugsmas, ramybė, kantrybė, malonumas, gerumas, ištikimybė, romumas, susivaldymas – yra dvasingi, nes visos šios dorybės yra Dvasios vaisius (Gal 5, 22–23). Svarbu pastebėti, kad Korinto bendruomenėje klestėjusios ekstatinės (susijusios su ekstaze – *red. pastaba*) Dvasios dovanos nepadarė korintiečių dvasingesniais ir

brandesniais. Atvirakščiai, be brandos ir Dvasios vaisiaus bendruomenėje vešėjo arogancija, išdidumas, susiskaldymai, klaidos. Nepaisydamas to, Paulius juos drąsiai vadina šventaisiais (1 Kor 1,3). Visai ne todėl, kad jie turėjo daug Dvasios vaisių, bet dėl to, kad jie buvo atpirkti Kristaus. Nors korintiečiai stokojo brandos, bet iš Dievo malonės jie galėjo panašėti į Kristų pažindami Jį, Jo sukurtą pasaulį, likdami Jam ištikimi paklusnumu.

F. Šėferis (F. Schaeffer) knygoje „True Spirituality“ („Tikrasis dvasingumas“) pateikia savo nuomonę dvasingumo tema. Tai nepasitenkinimo krikščionišku gyvenimu ir tikro krikščioniško gyvenimo paieškų knyga. Ji nėra nei apie dvasines pratybas, nei apie tam tikro pobūdžio dvasingumą (mistišią, praktinį, emocinį). Tai knyga apie Kristaus kryžių ir jo reikšmę mūsų gyvenimuose. Tikrojo dvasingumo šaknys slypi Kristaus kryžiuje – jis prasideda ir baigiasi Kristaus mirtimi, kuria esame sutaikyti su Dievu ir gavome Dievo Dvasią. Bet kokia kita dvasingumo forma ar išraiška prasilenkia su tikroju krikščionišku dvasingumu. F. Šėferis rašo: „Tikrasis krikščionio ženklas yra pripildymas Šventąją Dvasia. Krikščionis turi būti labai atsargus, kad savo mintimis ar jausmais neįžeistų dieviško svečio“. Tai ir yra tikrasis krikščioniškas dvasingumas – savo mintimis, jausmais ir veiksmais neįžeisti dieviško svečio. Taigi J. I. Packerio atsakymas, kad jo sisteminės teologijos knyga yra apie dvasingumą, tikriausiai tampa geriau suprantamas. Knyga yra ištikimas tiesos apie Dievą, apreiškusį save Biblijoje, pristatymas. Todėl ji padeda mąstyti, suprasti ir elgtis teisingai, pagal apreiškštą tiesą. O kur Dvasia, ten ir tiesa.

Steponas Ribokas

TURINYS

TIKRAS DVASINGUMAS (VEDAMASIS)

Steponas Ribokas

1

VISAPUSIŠKAS DVASINGUMAS

Ellis Potter

3

KAIP PALAIKYTI DVASINGUMĄ?

Helen Roseveare

5

KO GALIME PASIMOKYTI IŠ FRANŠO ŠEFERIO?

Steponas Riboka

8

ĮSPŪDŽIAI IŠ KURSO „BIBLIJA IR KULTŪRA“

Gerda Tėvelytė

11

INFORMACIJA

12

ELLIS POTTER

VISAPUSIŠKAS DVASINGUMAS

Šiandien žmonės labai domisi „dvasiniais dalykais“ ir nori tapti dvasingesniais. Dažnai manoma, kad dvasinga lygu antgamtiška. Tai, kas antgamtiška, yra nematoma, vadinasi, tapdami dvasingesniais turėtume tapti mažiau matomais. Ar tai tiesa? Ar augdami kaip krikščionys mes išties tampame mažiau matomi? Turbūt nei vienas šito nesitiki, tačiau kiekvienas trokšta tapti dvasingesnis. Tad ką reiškia augti dvasiškai?

Minėtą lygybę „dvasinga lygu antgamtiška“ norėčiau pakeisti į šią: dvasinga lygu visiškai tikra. Tai skamba radikalai ir tuo pačiu labai paprastai. Dvasinga lygu visiškai tikra ir tai, kas yra visiškai tikra, yra dvasinga; o kas netikra, nedvasinga. Sakydamas *tikra*, turiu omenyje „pagal Dievo troškimą, charakterį ir planą“; tikra pagal savo kilmę, susiję su tuo, koks yra Dievas ir ką Jis daro. Tapdamas dvasingesniu, vis labiau tampu tokiu, kokiu Dievas sumanė mane būti.

Jonas savo laiške sako, kad Dievas yra dvasia. Taigi jei norime sužinoti, kas yra dvasinga, turime žvelgti, koks yra Dievas. Dievas sukūrė žmones pagal savo paveikslą ir panašumą ir „Adomas tapo gyva dvasia“ (pažodinis vertimas iš anglų kalbos – *red. pastaba*). Adomas buvo dvasingas, tapo dvasia. Jis tapo ne nematomas, bet priešingai – tikras, toks, kokį jį sumanė Dievas. Kadangi Dievas yra dvasingas, Adomas – taip pat. Edeno sode Adomas ir Ieva buvo tobulai dvasingi ir juose nebuvo nieko, kas nebūtų dvasinga. Tad kokie jie, tobulai dvasingi žmonės?

Kūrybingumas

Adomas ir Ieva yra kūrybingi – jie dirba sode, jį tvarko. Jie geba panaudoti tai, ką pradėjo Dievas, ir tęsti kūrybinį procesą. Jie kūrybingi ne todėl, kad patys nusprendė tokie būti ir ką nors nuveikti, bet dėl to, kad yra sukurti pagal Dievo paveikslą ir panašumą, o Dievas irgi kuria ir dirba. Ir Jis yra tobulai dvasingas. Dievo charakteryje ir veikloje nėra nieko, kas būtų nedvasinga (neatskiriame dvasingos ir nedvasingos Jo pusės), nes Dievas yra dvasia. Vadinasi, darbas ir kūrybingumas yra neatskiriama nuo dvasingumo. Dirbti ir kurti – šie kasdieniai dalykai – nėra nuodėmės pasekmė ar praeiksmas, o džiaugsmingai išreiškia, kas esame. Dėl nuodėmės žmonės tapo priklausomi nuo darbo, apsunkinti juo, bet savaime darbas yra dvasingas.

Racionalumas

Ieva ir Adomas yra racionalūs. Būti racionaliū – tai pažinti realybę per *ratios*, arba per santykį, matyti, kad viena yra didesnis už kita ar viena ryškiau už kita; palyginti dalykus, suvokti, kaip jie susiję tarpusavyje. Pradžios knygoje labai aiškiai sakoma, kad Dievas yra racionalus: aprašomas procesas, kai dalykai atskiriami ir susiejami, kai įvardinami

Dievo sukurtoje realybėje esantys ryšiai. Dievas yra racionalus, ne chaotiškas – Jis atskiria, padalina, palygina dalykus. Jis išreiškia savo racionalumą kurdamas: atskiria šviesą nuo tamsos, sausumą nuo vandens, gyvybę nuo negyvybės, gyvūnus nuo augalų. Dievas mato skirtumą, o tai ir yra būti racionaliū.

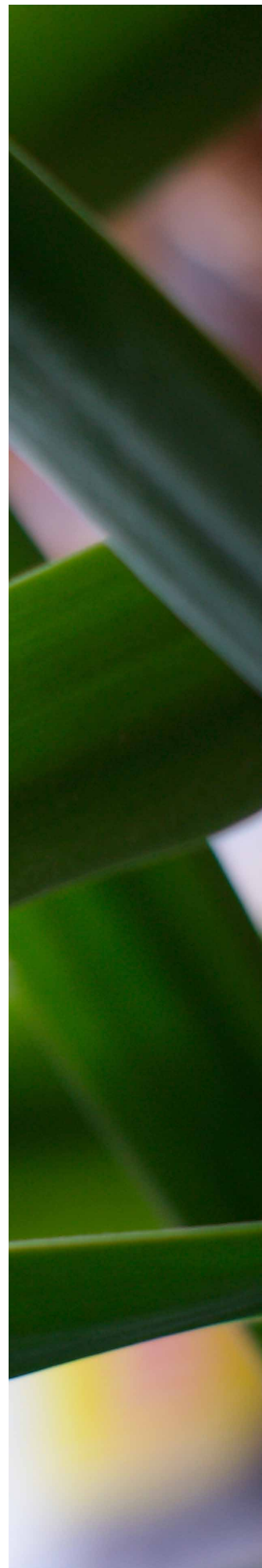
Dievas sukūrė Adomą ir Ievą pagal savo paveikslą ir panašumą, ir jie buvo racionalūs. Jie matė, kad dalykai yra skirtingi, pavyzdžiui, skirtingai pavadino gyvūnus ir pavadindami elgėsi racionaliai, o tai reiškė būti tobulam, sukurtam pagal Dievo paveikslą. Pats Dievas kalbėjo jiems apie skirtumus: „Nuo visų sodo medžių tau leista valgyti, bet nuo gero bei pikto pažinimo medžio tau neleista valgyti“ (Pr 2, 16–17). Taigi racionalumo šaltinis yra Dievas, ne velnias. Tai, kaip dalykai susiję tarpusavyje, matome ir suvokiame ne todėl, kad nusidėjome, bet dėl to, kad esame sukurti pagal Dievo paveikslą ir panašumą. Galime nusidėti, jei naudojame racionalumą manipuliuoti, slėptis ir kt., tačiau aišku viena: esame racionalūs, nes Dievas mus tokius sukūrė.

Moralumas

Būti moraliū – tai būti ne geru, o įsisąmoninti, kad yra „privalu“ ir „negalima“. Dievas yra moralus, t. y. nemechaniškas. Jis žino, kad privalo laikytis savo pažadų ir kad negali meluoti. Jis įsipareigojęs, ištikimas ir mylintis Dievas, kuris žino, kad toks yra Jo charakteris. Šia prasme Dievas neprašo mūsų daryti kažko, ko Jis pats nedaro. Dievas reikalauja, kad sakytume tiesą, būtume ištikimi ir sąžiningi ir laikytumėmės pažadų ne todėl, kad Jis tiesiog taip sako, bet todėl, kad Jis toks yra. Pateikęs įsakymus Senajame Testamente, Dievas sako: „Nes aš esu Viešpats“. T. y. nes aš toks esu ir tokia yra visos visatos tvarka. Ir jeigu tu nori būti tikras, privalai jos laikytis. Sakau tau, nes esu geras ir myliu tave; tau nereikia pačiam sukti galvos. Duodu tau savo įsakymus, kurie atspindi tai, koks esu. Mano įsakymai pagrįsti tuo, koks aš esu – „Aš esu Viešpats“. Visi žmonės – krikščionys ir nekrikščionys – yra moralūs, nes jie žino, kad yra „privalu“ ir „negalima“.

Emocionalumas

Adomas ir Ieva jaučia emocijas. Adomo emocijos tiesiog verda, kai jis pamato Ievą – iš jaudulio jis net uždainuoja panaudodamas tobulą hebrajų paralelizmą. Stebina, iš kur Adomas mokėjo hebrajų kalbą... Tačiau jis juk buvo pranašas, tad nieko keisto. Adomas reaguoja labai emocionaliai ne todėl, kad buvo nusidėjęs, bet dėl to, kad buvo sukurtas pagal Dievo, kuris irgi jaučia emocijas, paveikslą ir panašumą. Dievo, kuris jaučia įvairias emocijas: Jis patenkintas arba nepatenkintas, sielvartauja, pyksta, pavydi... Dievo emocijos

turėtų būti tobulos ir įeiti į Jo dvasingumą, nes Jis yra dvasia. Biblijoje neparašyta, kad Dievas yra dvasingas, bet pasakyta, kad Dievas yra dvasia. Kadangi Dievas yra Dvasia, Jame nėra nieko, kas būtų nedvasinga. Kadangi Dievas jaučia emocijas, žmonės – taip pat. Emocijos įeina į žmonių dvasingumą.

Kalba

Pirmas dalykas, kurį sužinome apie Dievą, yra tai, kad Jis kalba: „Tuomet Dievas tarė: „Tebūna šviesa!“ (Pr 1, 3). Dievo kalba buvo dvasinga, nes pažodžiui tai *ruach* arba *pneuma* – žodžiai, Biblijoje reiškiantys „dvasia“ arba „vėjas“. Be to, Dievo kalba turėjo kategorijas: „Tebūna šviesa“ (Pr 1, 3); „Tebūna skliautas tarp vandenų ir teatskiria vandenį nuo vandenų!“ (Pr 1, 6). Jis kalbėjo kategorijomis ir Jo kalba buvo veiksminga – per kalbą Dievas ne tik apibūdino, bet ir kūrė. Taip Jis sukūrė Adomą ir Adomas buvo vienas. Dievas atvedė gyvūnus, kad Adomas juos pavadintų. Tai įspūdinga! Tarsi tikėtumėmės išgirsti, kad Dievas atveda Adomui gyvūnus, jog jis atspėtų jų vardus arba patikrinti, ar Adomas įsimins visų gyvūnų vardus iš Dievo duoto sąrašo. Bet Dievas „atvedė juos [visus laukinius gyvulius bei visus padangių paukščius] pas žmogų pamatyti, kaip jis juos pavadins“ (Pr 2, 19). Kūrinyje įvyko kai kas labai naujo ir ypatingo. Iš pradžių Dievas pavadino savo kūrinius: žemę, dangų, sausumą, jūras, žuvis, gyvūnus... Dabar vienas iš Dievo kūrinių pavadina kitus kūrinius. Toliau Biblijoje sakoma: „Kokiu vardu žmogus pavadins kiekvieną gyvą būtybę, toks turės būti jos vardas“ (Pr 2, 19b). Pavadinti gyvūnai pasikeitė – karvė, pavadinta „karvė“, skiriasi nuo nepavadintos. Tai visai kitokia – pilnesnė – realybė, kai kūriniai pavadinti pagal Dievo paveikslą ir panašumą.

Santykiai

Santykiai neatskiriami nuo Dievo ir Jo atvaizdo. Dievas yra triasmenis – vienas Dievas trijuose asmenyse. Štai trumpa mano sugalvota patarlė: „Dievas yra vienas, bet nevienišas“ (angl. „God alone is God, and God is not alone“ – *red. pastaba*). Tai galime pasakyti tik apie Biblijos Dievą. Galime sakyti „Alachas yra vienas“... Tyla. Štai ir viskas. „Buda yra vienas“... Tyla. Dievas yra vienas ir Dievas nevienišas. Ne todėl, kad Jis taip sugalvojo, bet dėl to, kad pats savyje Jis nevienišas – „Padarykime žmogų pagal mūsų paveikslą ir panašumą“ (Pr 1, 26b) (paryškinta autoriaus – *red. pastaba*). Su kuo Jis kalbasi? Su savimi, tarp skirtingų asmenų. Dieve egzistuoja santykiai ir hierarchija: Tėvas yra Dievas, Sūnus yra Dievas, Šventoji Dvasia yra Dievas. Jie yra skirtingi asmenys, turintys skirtingas funkcijas. Tėvo funkcija yra įsakyti ir siųsti, Sūnaus – paklusti ir vykdyti. Kiekvienas yra vienodai dieviškas. Tėvo autoritetas nepadaro Jo dieviškesniu už Sūnų, kuris priima valdžią iš Tėvo. Jie yra lygiai dieviški.

Taigi Dievas visą amžinybę egzistuoja kaip santykis. Taip ir žmonės, sukurti pagal Dievo paveikslą ir

panašumą, taip pat numatyti santykiams. Kurdamas Dievas kasdien sakė, kad tai, ką sukūrė, „buvo gera“. Sukūręs Adomą, Jis tarė: „Negera“. Kas gi nutiko? Adomas buvo vienas. Kodėl negera būti vienam? Nes Dievas nėra vienas. Vienas Adomas nėra asmeninis. Girdėdami žodį „asmeninis“, dažnai pagalvojame apie XIX a. pab. – XX a. psichologinius asmenybės modelius (personalistinės psichologijos kryptis – *red. pastaba*), kurie neatitinka biblinio asmenybės supratimo. Pagal Bibliją asmenybė – tai save suvokianti sąmonė, santykiais susijusi su kita save suvokiančia sąmone.

Kai Dievas sukūrė Adomą – asmenį su aiškiomis savybėmis – Jis pasakė „negera“; taip suprantame, kad vienas asmuo nėra asmeninis. Kad atsirastų asmeniškumas, reikalingi santykiai. Tuo metu, kai Adomas buvo vienas, jis nebuvo toks, kokiu Jį sumanė Dievas, nes Jis pasakė: „Padarykime žmogų pagal mūsų paveikslą ir panašumą“ (Pr 1, 26b). Biblija moko, kad vienintelis būdas tapti dvasingesniu yra per santykius su kitais. Jei vadovaujiesi nuostata „Tik aš ir Dievas“, apgaudinėji save. Toks būdas tiesiog neveiksmingas. Jis neveikė Adomui – o jis juk buvo tobulas! – neveiks ir mums, nusidėjėliams.

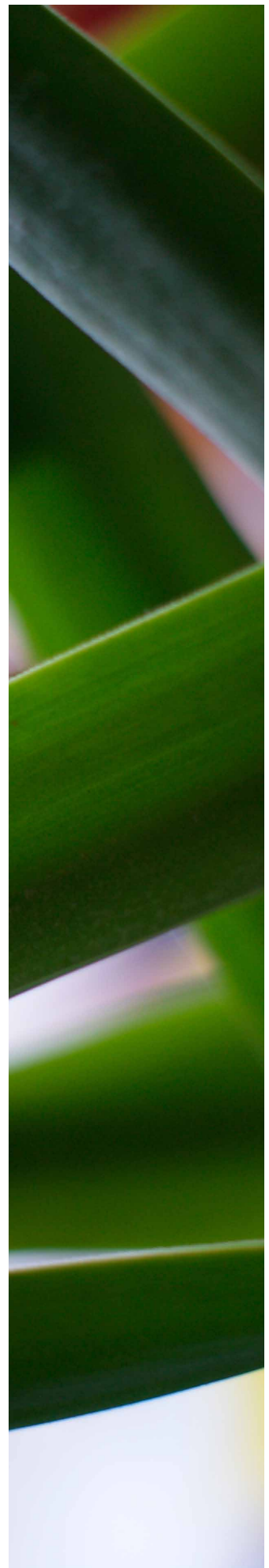
Fizinis kūnas

Dievas turi fizinį kūną. Jėzus Kristus taip pat – tiek savo žemiškame gyvenime, tiek ir amžinybėje. Po prisikėlimo Jėzus įrodė tikrai turįs fizinį kūną – Jis kvietė žmones paliesti Jį, taip pat padarė įvairių darbų. Fizinis Kristaus kūnas buvo pažadėtas prieš pasaulio sukūrimą; toks Dievo pažadas yra tikras ir realus. Taigi galima sakyti, kad fizinis kūnas parodo, koks Dievas yra ir visada buvo. Dievas yra dvasia, o tai apima ir kūniškumą – Dievas dalyvauja savo kūrinyje, Jis įgyja fizinį kūną.

Adomas ir Ieva labai natūraliai bendravo su atgamtišku Dievu. Nebuvo jokios prarajos tarp Kūrėjo ir kūrinių, tarp gamtiška ir atgamtiška – jie buvo tobulai dvasingi. Praraja atsirado, kai jie nusidėjo. Adomas ir Ieva maištavo, nepakluso, tapo egocentiški ir mirė. Mes taip pat esame mirę savo nuodėmėse, nes nuodėmė kreipia į save, o meilė – į kitus. Nuodėmė pažeidė visus dvasingumo aspektus, tačiau nei vienas iš jų nedingo, nes juos sukūrė Dievas.

Prisikėlęs Jėzus – dvasingumo pavyzdys

Ar Biblijoje yra tobulai dvasingo žmogaus pavyzdys? Taip, tai prisikėlęs ir pašlovintas Jėzus. Jis parodo galutinę realybę, tai, kas mūsų laukia ateityje: „Mes žinome, kad, kai jis pasirodys, būsime panašūs į jį, nes matysime jį tokį, koks jis yra“ (1 Jn 3, 2b). Koks Jis, prisikėlęs Jėzus? Norėtume išvysti jį galingą, skriejančią ore ir kimiu balsu kalbantį didingus dalykus... Tačiau nieko panašaus. Biblijoje matome, kad Jėzus po prisikėlimo toks paprastas, kad net sunku patikėti. Pirmiausia, Jis turi kūną: „Palieskite mane ir įsitikinsite: dvasia juk neturi kūno nei kaulų, kaip matote mane turint“ (Lk 24, 39). Taip pat valgo: „Ar neturite čia ko nors valgyti?“ (Lk 24, 41). Tai galutinė

realybė – ir Jėzus prašo valgyti! Nemanau, kad jis buvo alkanas, bet Lukas sako, kas Jėzus norėjo mokinius kai ko pamokyti. Avinėlio vestuvių pokylyje maistas, kurį valgome dabar, bus dar tikresnis – tam tikros struktūros, skonio, kvapo, spalvos ir įvairovės. „Ar nori sužinoti, kaip atrodo galutinė tikrovė ir ką reiškia būti dvasingu? Pažvelk į mane“, – tarsi sako Jėzus. Ir „Jis paėmė ir valgė jų akyse“ (Lk 24, 43). Valgyti yra dvasinga ir mes valgysime amžinybėje su Viešpačiu; fiziškumas įeina į dvasingumą.

Pakeliui į Emausą Jėzus susitiko du mokinius ir visas dvi valandas (tiek trunka kelionė iš Jeruzalės į Emausą), „pradėjęs nuo Mozės, primindamas visus pranašus, Jis aiškino jiems, kas visuose raštuose apie Jį pasakyta“ (Lk 24, 27b). Jėzus racionaliai ir istoriškai paaiškino, kodėl Mesijas turėjo mirti. Jis davė mokiniams istorijos pamoką, lavino jų protus, nes mąstyti yra dvasinga. Prisikėlęs Jėzus padeda mokiniams – ir mums taip pat – mąstyti apie realybę, istoriją, logiškai suprantamus pokyčius. Vienas iš mūsų dvasinio augimo aspektų yra vis aiškiau mąstyti. Mokiniai sakė: „Argi mūsų širdys nebuvo užsidegusios, kai jis kelyje mums kalbėjo ir atvėrė Raštų prasmę?“ (Lk 24, 32). Kai Jėzus lavino mokinių protus, jų širdys degė. Nėra prarajos tarp proto ir širdies ir mes taip pat neturėtume jų atskirti bandydami išsiaiškinti, kuris iš šių dviejų svarbesnis.

Jn 21 Jėzus pasirodo mokiniams prie Tiberiados ežero. Kai Jėzus pirmą kartą juos pašaukė, mokiniai paliko valtį ir tinklus ir nusekė paskui jį. Tačiau jie nepardavė savo darbo įrankių, kad vėliau ir vėl galėtų žvejoti. Šįkart, pabaigę žvejoti, mokiniai sugrįžo ant kranto ir rado Jėzų, kuris paruošė jiems pusryčius. Jėzus dirbo: sukūrė ugnį, iškepė žuvis; be to, buvo kūrybingas – iškepė duonos. Kūrybingumas yra dvasingas. Matome prisikėlusį Jėzų – Dievo žodį, visatos Kūrėją ir Palaikytoją, kuris trokšta mokiniams duoti paskutinį pamokymą, jog šie tikrai žinotų, kas yra tiesa. Ir štai: Jėzus užkuria ugnį, iškepa žuvį ir duoną... Tai atrodo taip nedvasinga ir taip netinka Dievui! Tačiau Dievas – toks, koks Jis iš tiesų yra – šokiruoja. Jėzus parodo svetingumą – Jis pakviečia: „Eikite šen pusryčių!“ (Jn 21, 12). Būti svetingu,

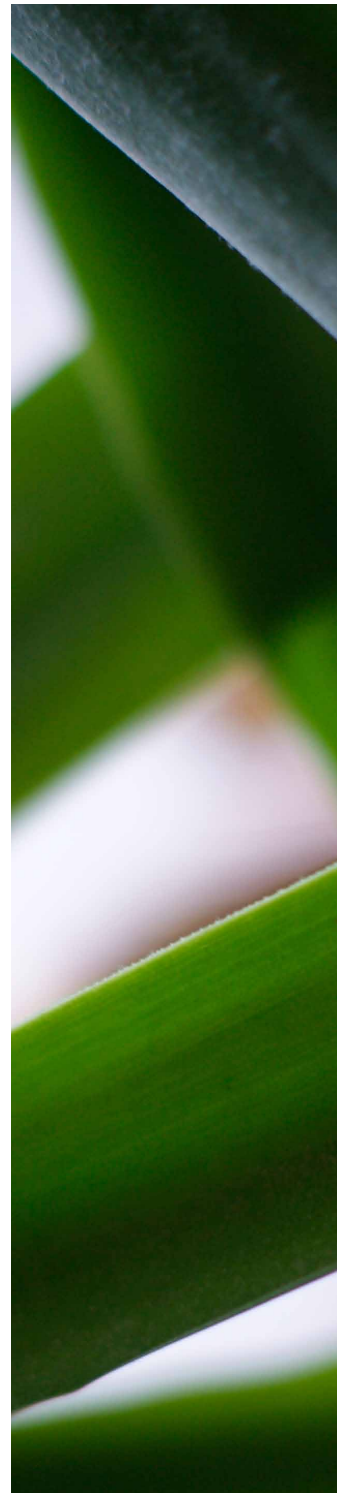
pakviesti, priimti, bendrauti yra neatskiriama nuo mūsų dvasingumo.

Taigi matome, kad prisikėlęs ir pašlovintas Jėzus turi kūną, valgo, mąsto, dirba, yra kūrybingas, svetingas ir bendraujantis – visa tai sudaro dvasinę realybę. Tapdamas dvasingesniu, ko gero, tampa realesniu, tikresniu. Būti tikrai dvasingu – tai priimti visą tikrovę: koks yra Dievas, ką Jis sukūrė ir kaip mus pašaukė gyventi, ir dalyvauti Kristaus pergalyje, kurioje Dievas laimėjo viską, o velnias – nieko.

Iš Kristaus kryžiaus trykšta jėga, galinti atnaujinti tai, kaip Dievas mus sukūrė – visus dvasingumo aspektus. Ir mes, priklausydami Dievui, juos visus atgauname. Kai ateiname pas Jėzų, tampame tikrais žmonėmis. Netampame krikščionimis tik emociniame lygmenyje, nors emocijos ir svarbu; arba tik intelektualiai, nors protas neatskiriamas. Todėl tai ir vadinama „visapusišku dvasingumu“ – pilna dvasine realybe.

Dažnai žmonės išsirenka mėgstamiausią dvasingumo aspektą ir pokyčius, susijusius su šiuo aspektu, vadina dvasiniu augimu. Bet tai vienpusiškas augimas. Mes turime augti visapusiškai – taip, kaip Dievas sukūrė, pilnai atspindėdami Jo paveikslą. Kai kuriose srityse augame greičiau, tačiau turime kreipti dėmesį į tas sritis, kuriose esame silpni. Ir nors natūraliai esame linkę pabrėžti ir ugdyti savo stiprybes, Biblija moko elgtis ne natūraliai, bet pagal dvasią; o kaip dvasiniai žmonės ugdome tai, kas silpna. Tai kur kas sunkiau ir patys šito negalime. Turime visiškai pasitikėti, kad Šventoji Dvasia mus augins. Dvasinis gyvenimas neša ne sėkmę, bet vaisių. Turime augti visais dvasiniais aspektais ir per Šventąją Dvasią nešti vaisių tose srityse, kuriose esame silpni.

Straipsnis paruoštas remiantis dviem Ellis Potter paskaitos „Comprehensive Spirituality“ variantais – audioįrašu ir konspektais; tekstas šiek tiek sutrumpintas. Paskaitos audioįrašo galite pasiklausyti internete adresu: www.labri-ideas-library.org. Tekstą paruošė ir vertė Akvilė Širvaitytė

HELEN ROSEVEARE

KAIP PALAIKYTI DVASINGUMĄ?

Palaikyti dvasingumą savo tarnystėje mums yra pats svarbiausias dalykas, nes tarnaujame Viešpačiui kiekvienoje savo gyvenimo srityje. „Mūsų tarnystė“ yra tiesiog mūsų „tarnavimo veiklos sritis“. Taigi mūsų, kaip gydytojų, poreikis palaikyti dvasingumą nesiskiria nuo bažnyčių tarnautojų ir kitų profesionalų kad ir kur Dievas pašauktų tarnauti.

Ką reiškia „palaikyti dvasingumą“? Žodis „**palaikyti**“ supponuoja, kad anksčiau kažkas buvo ir kad norima tai tęsti. Jeigu nori ir toliau turėti namus, juos prižiūrėti, turi juos nusipirkti ir persikraustyti. **Dvasingumas** gali būti apibūdinamas kaip dievobaimingumas, tai yra veikimas pagal Dievo valią, taip, kaip Jam patinka. Taigi dvasingumo palaikymas geriausiai gali būti apibūdinamas kaip panašumas į Kristų, t. y. toliau vykstantis panašėjimas į Jį, mūsų Viešpatį Jėzų.

Kokia mūsų tarnystė?

Mes turime imituoti Dievą ir elgtis taip, kaip elgėsi Kristus (Ef 5, 1–2). Todėl prieš bandant apibrėžti mūsų tarnystę, išmintinga apžvelgti Viešpaties Jėzaus tarnystę.

„Juk ir Žmogaus Sūnus atėjo ne kad Jam tarnautų, bet pats tarnauti ir savo gyvybės atiduoti kaip išpirkos už daugelį“ (Mk 10, 45). Jėzaus tarnystė buvo pastovi, taigi mūsų tarnystė irgi turėtų būti tokia. Galime tarnauti dviem būdais: duodami ir liudydami.

1. Tarnauti duodant

Kaip Jėzus atidavė save? Jis visada turėjo laiko visiems pas Jį ateinantiems, jis niekada nenusisuko nuo žmonių. Jėzus skirdavo jiems savo laiką, dėmesį, meilę ir rūpestį neniurnėdamas, nekritikuodamas ir nesiskūsdamas. Evangelijose yra daug tokių pavyzdžių, vienas žymiausių yra Jėzaus istorija su mažais vaikais (Mt 19, 13–14). Jono evangelijos 13, 1–17 pats Viešpats Jėzus nusizemino ir plovė savo mokinių kojas. Ar mes pasiruošę parodyti mūsų širdyse esančią meilę žmonėms jiems tarnaudami?

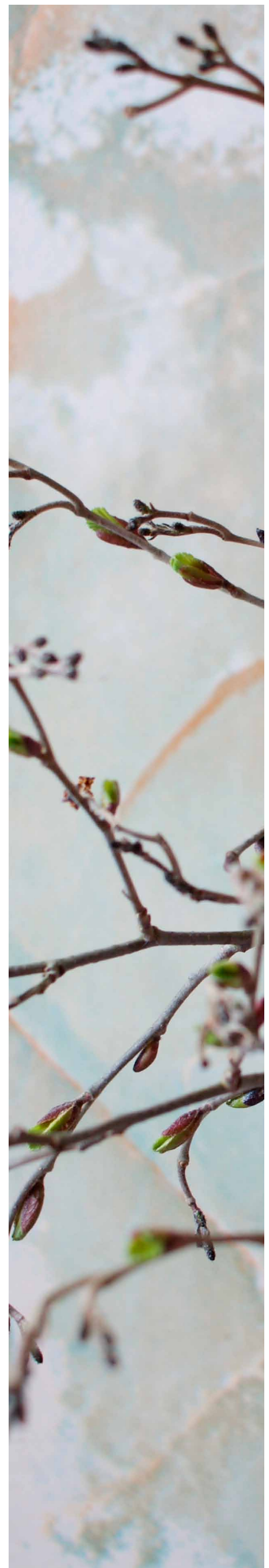
Tad kaip galime atiduoti save? Galime tai padaryti taip, kaip darė Jėzus, sužinodami žmonių poreikius, būdami visada pasiruošę skirti savo meilę, laiką, pinigus ir pastangas, visada galvodami apie kitus, o ne apie save, duodami be murmėjimo, abejonių ar kritikos. Jono evangelijos 15, 10 Jėzus mums sako, kad mes pasiliegame Jame, jei vykdome Jo įsakymus. Paklusdami Jam ir atiduodami save kitiems ir juos mylėdami, atnešime daug vaisių, kurie aprašyti Gal 5, 22. Turime būti pasiruošę bet kada atiduoti save kitiems visose situacijose ir taip, kaip nori Dievas.

Afrikoje išmokau vieną pamoką. Padėjau darbininkų komandai ištuštinti mūsų pirmą plytų deginimo krosnį. Tuo metu prie manęs priėjo studentė slaugė sakydama, kad esu skubiai reikalinga. Greitai nuėjau į mažą laikinąją ligoninę ir ten radau moterį, kuriai dėl sunkaus gimdymo reikėjo Cezario pjūvio. Nusiploviau rankas, man labai perštėjo žaizdas, rankos nuo darbo kraujavo (buvau nepratusi nešioti plytas). Antiseptinis skystis tik dar labiau paaštrino skausmą. Kai užsimoviau medicininės pirštines, mano kančia tapo nepakeliama ir pradėjau bambėti prieš Dievą. Kodėl jis negalėjo man atsiųsti padėjėjo, kuris perimtų visą darbą statybose ir leistų man būti tokia gydytoja, kokia buvau išmokyta būti? Pradėjau piktintis našta ir sunkumais, kuriuos patyriau būdama atsakinga už kiekvieną skyrių, ir paprašiau bažnyčios vyresniųjų pasimelsti. Jie meldėsi už mane ir su manimi ir tuomet vienas jų tarė: „Žinai, daktare, kai vilki baltu chalatu, kai tau ant kaklo –stetoskopas ir kalbi prancūziškai (vyriausybės vartojama kalba), esi mums svetima, mes tavęs bijome. Mes iš tikrųjų nesiklausome, ką tu sakai, tik atsakome „Taip“. Tačiau kai dirbi prie plytų deginimo krosnies, kalbi mūsų vietine kalba ir apsijuoki ir mes juokiamės iš tavęs, tuomet mes imame tave mylėti ir tavimi pasitikėti. Būtent tada mes klausomės, ką tu sakai apie Dievo meilę!“

Dievas (žinoma) žinojo geriausiai! Aš turėjau „atiduoti“ savo troškimą būti gera gydytoja Viešpačiui ir prašyti Jo padėti atiduoti save afrikiečiams draugams tokiu būdu, kokį Jis pasirinko, kuris geriausiai atitiko jų poreikius, kad jie pamatytų Jėzų manyje taip, jog galėtų lengviau Jį suprasti ir branginti.

1970 metais jau buvau išbuvusi Afrikoje 17 metų. Kai kurie žmonės mane vadino „vyriausia misioniere“. Per tą laiką pastačiau ir vadovavau mažai 100 vietų ligoninei, mokiau pagalbinį medicinos personalą, prižiūrėjau 80 raupsais sergančių tėvų vaikų našlaičių priglaudoje. Tuo metu kiti pradėjo jungtis prie komandos – tie, kurie buvo geriau parengti mokyti studentus, atlikti operacijas ir prižiūrėti ambulatorinius ligonius, geriau pasiruošę rytinėms maldoms, netgi geresni vietinės futbolo komandos žaidėjai. Staiga pajutau tarsi neturėčiau darbo. Nuėjau pas bažnyčios vyresniuosius aptarti situaciją ir paklausti jų nuomonės apie tai, ką turėčiau daryti.

„Yra vienas darbas, kurį tu darai geriau negu mes“, – atsakė vyresnieji, – „Tu moki rašyti“ (jei jie būtų mokėję kalbėti angliškai, būtų pasakę: „Tu vis dar žinai, kaip padaryti, kad du plius du būtų keturi“). „Ar sutiktum dirbti biure?“ Tiesa tokia, kad ne, aš negalėjau sutikti – tikrai nebuvau pasiruošusi dirbti biure. Man patiko būti su žmonėmis, tačiau žinojau, kad negaliu to pasakyti – tai būtų

skambėję labai nedvasiškai! Taigi tapau biuro darbuotoja. Dirbau mokyklos raštinėje nuo 6.30 iki 21.00 val. kiekvieną dieną. Net savaitgaliais negalėdavau dalyvauti evangelizavimo komandoje, nes visada buvo daug darbo. Niekada neišmokau mėgautis darbu ir murmėjau. Galiausiai sugrįžau pas vyresniuosius ir paklausiau, ar jie negalėtų surasti kito žmogaus šiam darbui, nes jaučiau, kad man gana. Jie meldėsi už mane ir tuomet vienas iš jų tarė: „Daktare, tu žinai, kad pagal valstybės įstatymus nė vienas baigęs mūsų mokyklą negali dirbti ligoninėse skelbdamas ligoniams Evangeliją, jeigu už jo nėra tavęs, jeigu tu nepasirašai visų laiškų, dokumentų ir pažymėjimų“. Septyniolika metų dirbau kiek galėjau ir viskas, ko jiems dabar reikėjo, buvo mano parašas! Jaučiausi pažeminta, pikta, įžeista... ir tuomet ėmiau juoktis. Taip, Dievas man sakė: „Štai ko jiems reikia, štai kodėl tu esi čia šiuo metu; argi neišpildysi šio jų poreikio?“

Jėzus atėjo į žemę tarnauti tiems, kurie nenusipelnė tokios malonės. Mes negalime tarnauti tokiu pat būdu kaip Jis; negalime atiduoti savo gyvybių kaip išpirkos taip, kaip Jis. Tačiau galime tarnauti kitiems atiduodami save ten, kur esame labiausiai reikalingi, ir daryti tai pasitikėdami, kad Dievas pastatys mus ten, kur būsime Jam naudingiausi.

2. Tarnauti liudijant

Mes taip pat galime tarnauti Dievui būdami Jo liudytojais. Paulius, kalbėdamas apie Bažnyčią, rašė: „Aš tapau jos tarnu Dievo man duotu paskyrimu, kad jums iki galo atskleisčiau Dievo žodį <...> Mes jį skelbiame, įspėdami kiekvieną žmogų ir pamokydami kiekvieną žmogų su visokeriopa išmintimi, kad kiekvieną žmogų padarytume tobulą Kristuje“ (Kol 1, 25–28). Paskutiniai Viešpaties Jėzaus žodžiai Jo mokiniais buvo „jūs tapsite mano liudytojais“ (Apd 1, 8), nors jie ir žinojo, kad dėl to gali tapti kankiniais.

Paulius įsakė jaunajam Timotiejui: „Skelbk žodį, veik laikui ir nelaikui, bark, drausk, ragink su didžiu kantrumu ir kaip išmanydamas“ (2 Tim 4, 2). Šis skelbimas ne visada buvo kalbėjimas – mūsų visas gyvenimo būdas turi atspindėti Jėzų Kristų.

Pirmą savaitę po to, kai persikėliau į Nebogongo, antrą valandą nakties išgirdau beldimą į duris. Verandoje stovėjo moteris su labai sergančiu vaiku. „Kodėl negalėjai ateiti anksčiau?“ – suburbėjau aš. Ji akivaizdžiai nesuprato mano swahili kalbos ir atsakė savo genties kalba, kurios nesupratau. Visą naktį dirbau kovodama su sunkia kūdikio dehidratacija ir ryte darbą perdaviau jaunam slaugui studentui. Vėliau tą rytą mūsų pastorius afrikietis meldėsi ir ėjo iš eilės prie kiekvieno paciento. Kai jis prisiartinio prie šios moters, ji paklausė: „Kodėl ji man padėjo? Mano kaime niekas – nei mano mama, nei vyras, nei vyresnysis – nebūtų ėjęs su manimi į ligoninę vidury nakties, nors ir žinojo, kad mano kūdikis miršta. Jie visi pernelyg bijojo tamsos (piktųjų dvasių ir laukinių gyvūnų). Bet kai pasibeldžiau į jos duris, ji (svetima baltoji dvasia) išėjo ir išgelbėjo mano kūdikio gyvybę!“ Pastorius galėjo jai papasakoti apie Jėzų ir moteris

paliko ligoninę atidavusi savo širdį Viešpačiui. Aš asmeniškai negalėjau jai pasakyti nė žodžio. Mūsų gyvenimas ir elgesys turi pamokslauti taip, kaip mūsų lūpos – esame nuolat stebimi ir turime siekti Jo malonės ir jėgos gyventi taip, kaip Dievui patinka (1 Tes 4, 1), kad žmonės, matydami mūsų gerus darbus, šlovintų Tėvą danguje (Mt 5, 16). Ar aš pasiruošęs tarnauti kitiems taip, kaip Jėzus tarnavo? O tu?

Palaikyti dvasingumą medicinoje

Kaip galime išlaikyti dvasingumą medicinoje, savo kasdieniame, veiklos pripildytame, gyvenime, apsupty žmonių, poreikių, krizių, sprendimų, kuriuos reikia priimti, ir atsakomybių, kurias reikia nešti? Svarbūs du dalykai: mūsų pagrindiniai siekiai turi būti patikti Dievui ir vengti užkietinti savo širdis.

1. Siek patikti Dievui labiau nei kitiems

Getsemanės sode Jėzus sukniubo ir meldėsi: „Mano Tėve, jeigu įmanoma, teaplenkia mane ši taurė. Tačiau ne kaip aš noriu, bet kaip tu!“ Jėzus troško vykdyti tik savo Tėvo valią nepaisydamas kainos. Savo ilgos misionieriškos tarnystės pabaigoje Paulius, būdamas Romos kalėjime, vis dar meldė pažinti Kristų (Fil 3, 10). Jis be galo alko ir troško, kad visa jo tarnystė patiktų Dievui.

Ar mūsų požiūris toks pat? Jeigu didžiausias mano gyvenimo troškimas ir siekis yra iš tikrųjų patikti Jam, reikės mokytis – stebėti, studijuoti ir atvaizduoti, kad jį pažinčiau taip, kaip Jam patinka. O mokytis galiu tuomet, kai būnu su Juo studijuodamas Bibliją, meldamasis, būdamas su savimi ir kartais bendrystėje su kitais krikščionimis. Turiu savęs paklausti, ar šis troškimas yra man pats svarbiausias? Ar tai yra visko, ką darau ir kaip darau, pradžia ir pabaiga?

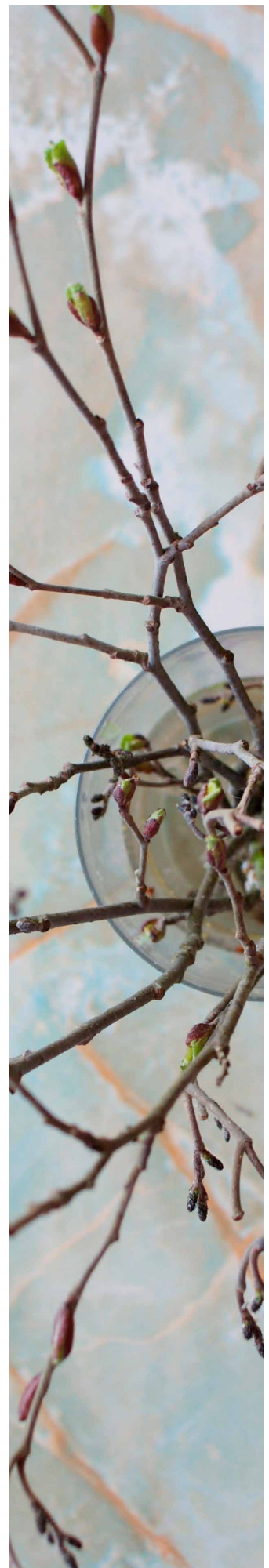
Savo gyvenimo pabaigoje Paulius liudijo: „Iškovojau gerą kovą, baigiau bėgimą, išlaikiau tikėjimą“ (2 Tim 4, 7). Jei tik būtume tokie užimti kaip buvo Paulius! Jis visada buvo pasiruošęs kovai, visada bėgo visomis jėgomis, visada tvirtai laikėsi kryžiaus.

2. Neužkietink savo širdies

Laiško Hebrajams 3 skyriuje esame įspėjami neužkietinti savo širdžių. „Jei šiandien išgirsite Jo balsą, neužkietinkite savo širdžių...“ (Hbr 3, 8.15). „Žiūrėkite, broliai, kad kurio jūsų širdyje neušimegztų netikėjimo piktybė, atitolinanti nuo gyvojo Dievo. Verčiau raginkite vieni kitus kasdien, – kol dar tebėra šiandien, – kad kurio iš jūsų neužkietintų nuodėmės klasta“ (Hbr 3, 12–13).

Laiško hebrajams autorius triskart įspėjo neužkietinti savo širdžių. Kas gali užkietinti mūsų širdis santykiyje su Dievu?

Pasaulietišku turtu mirażas: jeigu leisimės sugundomi siekti populiarumo, sėkmės arba viešo pripažinimo kaip mūsų gyvenimo tikslo, galiausiai liksime nepatenkinti. Dievas yra vienintelis, kuris gali užpildyti mūsų tuštumą. Taip lengva leisti

šioms vilionėms patraukti mūsų žvilgsnį ir širdis nuo paprasto tikslo patikti Dievui savo kalba, mintimis, veiksmais ir troškimais.

Nereikšmingų susierzinimą keliančių dalykų gausybė: lengva galvoti, kad jei nebūtų kliūčių, netikėtų situacijų, jei nuolat nebūtume kritikuojami ar nebijotume jaustis nepilnavertiški ir klysti, būtume geri krikščionys, galėtume gyventi ir elgtis taip, kad patiktume Dievui. Tačiau gyvenime yra įvairiausių nesklandumų – jis retai būna ramus.

Abejonės dėl Dievo valios: abejojami Dievo valia, abejojame, ar Jo meilė mums reali. Kai jaučiausi per daug apkrauta darbu iš kitų žmonių, sukūrėta, visiškai pervargusi, kai nebegalėjau suprasti, kokios rūšies dvasinį vaisių turėčiau nešti, kai lyginau save su kolegomis, aš murmėjau prieš Dievo valią.

Kaip pritaikyti praktiškai?

Jei mūsų pagrindiniu tikslu tampa noras patikti Dievui ir mes stengiamės neužkietinti savo širdžių, tuomet Laiško hebrajams ketvirtame skyriuje galime rasti tris patarimus, padėsiančius palaikyti dvasingumą.

1. Išlaikyk aukštus standartus

„Todėl, kol tebegalioja pažadas įeiti į Jo poilsį, bijokime, kad kuris nors iš jūsų nepasirodytų pavėlavęs“ (Hbr 4, 1). Turime palaikyti aukštus standartus, įsižiūrėdami į Jėzų ir būdami budrūs, kad nepradėtume netinkamai elgtis. Turime išlaikyti aukštus standartus, kad taip nuolatos liudytume Kristų. Ne tik mediciniškai besirūpinami savo pacientais, bet netgi pildydami pajamų mokesčio formas. Turime būti budrūs pavojuose ir išlaikyti žvilgsnį, nukreiptą į Jėzų, kad tai, ką darome ir kaip darome, būtų malonu Dievui, net jei niekas aplinkui to nematytų ar nesuprastų. Dievas davė mums savo Žodį, kad galėtume taip gyventi. Skaitykime, nagrinėkime ir apmąstykime jį kiekvieną dieną – ne tik tada, kai labai norime. Visi turime praktikuoti kasdienį Žodžio skaitymą ir studijas. Tikėk juo, įsirašyk jį į savo širdį ir panaudok praktiškai.

2. Sunkiai dirbk

„Tad stenkimės įeiti į tą poilsį, kad niekas nebepultų, sekdamas ano neklusnumo pavyzdžiu“ (Hbr 4, 11). Karaliaus Jokūbo Biblijos vertime sakoma „triūskime, kad įeitume į tą poilsį“. Triūšas yra sunkus ir turime tai suprasti. Neleiskime sau bambėti dėl sunkaus darbo ar ilgų darbo valandų, neleiskime reikalauti atostogų ar daugiau laisvo laiko, neleiskime sau galvoti, kad esame nesąžiningai išnaudojami. Vietoj to būkime pasirodę tapti tikrais tarnais savo bendruomenėje.

Aiščiau pamenu vieną dieną mūsų Nyankunde misionierių ligoninėje. Diena prasidėjo 3 val. nakties skubia cezario pjūvio operacija, kuri su trukdžiais ir kitomis skubios pagalbos reikalaujančiomis situacijomis tęsėsi visą dieną. Tuo pačiu laiku stengiausi atlikti ir įprastus kasdienius darbus. Dienos pabaigoje, 22 val. vakaro, kažkas pabeldė

į duris. „Ne, – pagalvojau aš. – „Ši diena buvo ilga, nebegaliu daugiau!“ Išjungiau šviesą ir tyliai stovėjau tikėdamasi, kad žmogus nueis. Tačiau ne, jis nenuėjo. Aš nuėjau prie durų melddamasi, kad Viešpats suteiktų malonės padaryti bet ką, kas laukė. Atidariusi duris pamačiau trečio kurso studentą, stovintį verandoje apimtą akivaizdaus sielvarto. Pasikviečiau jį vidun ir išklasiau jo sunkumus. Tą naktį jis išpažino man savo nuodėmes ir patikėjo Jėzaus Kristaus mirtimi ir prisikėlimu... Turime būti pasiekiami 24 val. per parą triūsdami, kad vykdytume Jo valią, skirtą mums ir kitiems žmonėms. Savo gyvenimais turime liudyti Jį ir būti pasirengę numirti sau ir malonumams, kad kiti gyventų.

3. Atrask laiko maldai

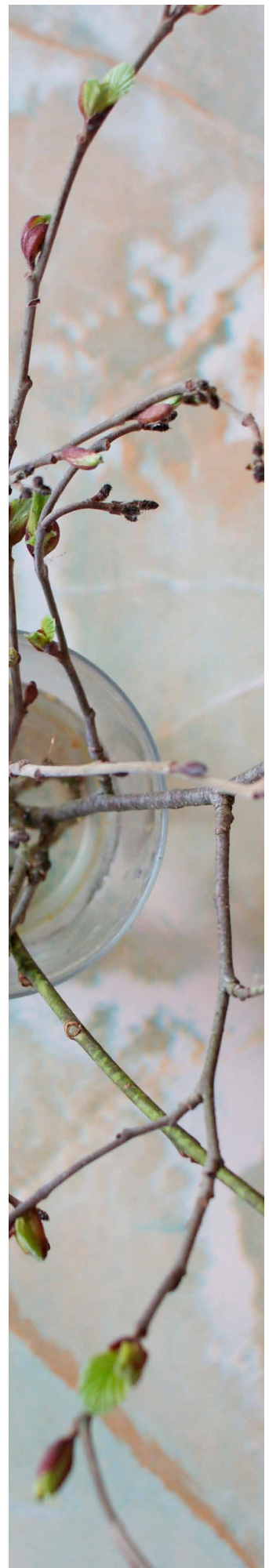
„Visada meldamiesi dvasioje visokeriopomis maldomis ir prašymu. Ištvėrimingai budėkite, malda užtardami visus šventuosius“ (Ef 6, 18). „Niekuo nesirūpinkite, bet visuose reikaluose malda ir prašymu su padėka jūsų troškimai tesidaro žinomi Dievui“ (Fil 4, 6). Jėzus, kad ir koks užsiėmęs ar pavargęs būdavo, visuomet atrasdavo laiko maldai – kalno papėdėje, vienas, anksti rytą, vėlai vakare, visą naktį.

Labiausiai turime stengtis atrasti ir skirti laiko pabūti su Dievu. Te niekas to neištumia iš mūsų dienotvarkės. Tai yra laikas, kai augi, kai Jis gali tave mokyti ir keisti, kad panašėtum į Jį – Jis tau kalba, veda, sustiprina ir palaiko tavo dvasingumą tarnystėje. Paulius ragino: „Be paliovos melskitės“ (1 Tes 5, 17). Skamba nepraktiškai? Saugokis! Juk taip sako pats Raštas, ir Viešpats žino, koks esi užsiėmęs! Kuo užimtesnis esi, tuo daugiau tau reikia melstis. Turime išmokyti išnaudoti kiekvieną laisvą akimirką ir atnešti viską Dievui maldoje. Niekas nėra per mažo ar nereikšmingo, ko negalėtume atnešti prie Jo sosto. Išsakyk Viešpačiui viską: nusivylimus, problemas ir džiaugsmus. Galime melstis, kai prausiamės, kai laukiame automobilių spūstyje kol pasikeis šviesoforo spalva, kai skutame bulves.

Negaliu viso to padaryti!

Mes lengvai suklumpame. Užkietiname savo širdis, sutrumpiname Dievo standartų sąrašą, esame tingūs ir sumažiname savo standartų kartelę, o svarbiausia – esame linkę iškelti save aukščiaui. Lengva prarasti ryžtą. Tačiau neesame pirmieji ir vieninteliai. Mozė, nuolankus Dievo vyras, suklupo. Jį erzino nesiliaujantis izraelitų bambėjimas ir jis nebesilaikė to, ką Dievas buvo įsakęs (Sk 20). Abraomas, Dievo draugas, taip pat suklupo. Jis abejojo, ar Dievas gali ištesėti savo pažadą ir duoti jam sūnų per Sarą, taigi pasirinko Hagarą (Pr 16). Dovydas nužudė Uriją, kad Betšeba galėtų tapti jo žmona (2 Sam 11).

Šie Dievo vyrai užkietino savo širdis nepasitikėdami ir neiškeldami Jo aukščiaui savęs. Vis dėlto, kai jie atgailavo, Dievas atleido, „atstatė juos“ ir didingai panaudojo. Taigi malda yra prioritetas. Per Kristaus kraują galime drąsiai ateiti pas Viešpatį

maldoje, atgailauti, prašyti atleidimo ir sustiprinimo, kad galėtume keltis ir pradėti viską iš naujo. „Todėl drąsiai artinkimės prie malonės sosto, kad gautume gailestingumą ir rastume malonę pagalbai reikiamu metu“ (Hbr 4, 16). „Drąsiai artinkimės prie malonės sosto“ viską susiedami maldoje.

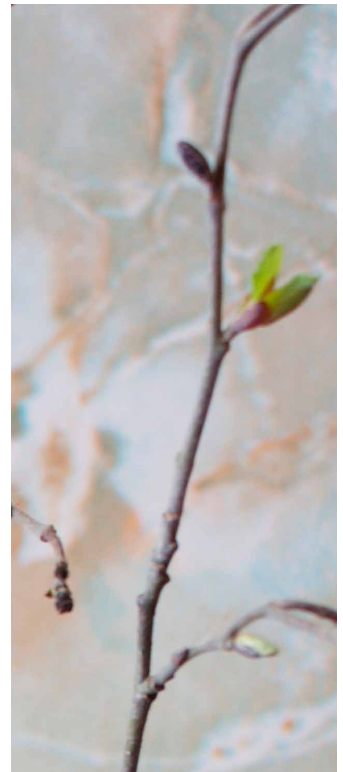
Pasiryžk laimėti kovą prieš nuodėmę ir liepk šetonui pasitraukti – tai vyksta suklupus ant kelių maldoje, kai velnias atkakliausiai kovoja su mumis, tačiau per Jėzų esame daugiau nei nugalėtojai (Rom 8, 37)! Ir tik per maldą laimime dvasingumo palaikymo kovą – tiesą sakant, tai ne mes, kurie palaikome savo dvasingumą, bet Viešpats, kuris jį augina, kai Jame ilsimės. Dievas palaiko mūsų dvasingumą, nes mes per jo malonę ir jėgą mylime ir tarnaujame kitiems siekdami Jam patikti.

Iššūkis

Be abejonės, mediko darbas yra sunkus. Mes visuomet patiriame sunkumus stengdamiesi būti panašūs į Kristų, bendraudami su pacientais, kolegomis ir šeimos nariais. Palaikyti dvasingumą bedieviškame pasaulyje nėra lengva, tačiau jma-

noma (Mt 19, 26). Kai stengiamės tarnauti savo Viešpačiui iš meilės ir dėkingumo nesavanaudiškai atiduodami save kitiems ir Jį liudydami, tampame į Jį panašesni, nes Dievo dvasia veikia mumyse. Jei gyvename stengdamiesi patikti Viešpačiui ir neužkietindami savo širdies, skaitome Bibliją, sunkiai dirbame ir nepaliaujamai meldžiamės, pats Dievas keičia mus ir daro panašius į savo Sūnų (Rom 8, 29). Ir jei suklumpame – o taip nutinka mums visiems – per Jėzaus Kristaus kraują galime drąsiai eiti prie malonės sosto ir prašyti atleidimo ir stiprybės keltis ir eiti pirmyn. Mūsų apdovanojimas yra neprilygstamas. Mes įeisime į Dievo poilsį ir gausime teismo vainiką (2 Tim 4, 8).

Straipsnis yra Helen Roseveare seminaro, vykusio nacionalinėje krikščionių studentų medikų konferencijoje (D. Britanijoje), santrauka. Straipsnį anglų k. parengė Rosie-Beal-Preston, į lietuvių kalbą vertė Auksė Seređa ir Jovita Anikinaitė. Straipsnį galite rasti internete adresu: www.cmf.org.uk

KO GALIME PASIMOKYTI IŠ FRANSO ŠEFERIO?

Kaip krikščionys esame kviečiami mokytis iš kitų, to vertų krikščionių. Paulius nesigėdydamas ir nesididžiuodamas sako: „Broliai, būkite mano sekėjai ir žiūrėkite į tuos, kurie elgiasi pagal pavyzdį, kurį matote mumyse“ (Fil 3, 17). Jis tarsi suteikia gaires, iš ko reikia imti pavyzdį. Pirmiausiai Paulius kalba apie „mus“ turėdamas omenyje mažų mažiausiai save ir Timotiejų, nes jie abu yra laiško bendraautorai. Atrodo, gana nekuklu. Tačiau taip nėra. Paulius savo pavyzdžiu įrodė, kas yra Kristaus tarnas ir apaštalas. Tad tokie jo žodžiai parodo ne tai, kad Paulius yra išdidus, bet kad jis tvirtai ir nuolankiai užtikrintas tuo, kas jis yra. Antra, vertais sekti Paulius vadina tuos, kurie „elgiasi pagal pavyzdį“, matomą jame. Kadangi Paulius yra apaštalas ir daugelio Naujojo Testamento knygų autorius, nėra abejoniu, kad jis kviečia ir kitus žmones įvertinti Biblijos tiesos šviesoje. Tokie žmonės, kurie savo gyvenimais patvirtino Biblijos tiesą, yra verti, kad jais sektume. Vienas iš jų, be jokių abejoniu, yra Fransas Šeferis (Franc Schaeffer).

Trumpa gyvenimo istorija

F. Šeferis dažnai vadinamas paskutiniuoju moderniu, bet ne pirmuoju postmoderniu teologu. Kaip ir C. S. Luisas (C. S. Lewis), Šeferis yra

vadinamas apologetikos gigantu. Ir nors visur ir visada teigė, kad argumentai yra būtini, tačiau kai jau pasakyta viskas, kas turi būti pasakyta, būtina atminti, anot jo, kad galutinė apologetika yra krikščionių tarpusavio meilė. Nes būtent taip kalba Jėzus: „Iš jūsų meilės jie pažins, kad esate mano mokiniai“. Šeferis buvo giliai įsitikinęs, kad žmogaus atsivertimas yra ne tik vidinis, bet taip pat susijęs ir su jo mintimis, mąstymo būdu. Tai yra būtina, kad tikėtum ir patirtum Biblijos Dievą.

Fransis gimė 1912 m. Jo tėvai buvo atsidavę krikščionys. Šeferis lankė liberalią Presbiterionų bažnyčią, bet niekada nerado jį patenkinusių atsakymų į esminius gyvenimo klausimus; dar mokykloje tapo agnostiku. Ėmė domėtis filosofija tam, kad atrastų atsakymus, ir tik įdomumo dėlei pradėjo skaityti Bibliją. 1930 m., po šešių mėnesių Biblijos skaitymo, tapo krikščioniu. Šeferis įsitikino, kad Biblijoje užrašyta tiesa ir kad ji vienintelė gali pateikti atsakymus į pagrindinius filosofinius klausimus.

Po studijų seminarijoje ir pastoracinio darbo bažnyčioje, maždaug 1946 m., misijos organizacija Fransą ir jo žmoną Editą delegavo ilgalaikiai misijai į Šveicariją. Jie pradėjo nuo programos „Vaikai Kristui“ ir savaitgaliais savo Alpių namelyje priimdavo atostogaujančių mokinių grupes. 1951

m. Fransis išgyveno gana dramatišką abejonių laikotarpį – tikėjimo krizę. Ji įvyko dėl dviejų priežasčių. Pirmiausia, jis nematė, kad Evangelija tikėtų tie, kurie kovojo už istorinę krikščionybę, ir tai jam kėlė rūpestį. Antra, Fransis pripažino, kad jo paties santykis Dievu nebuvo toks gyvybingas kaip kažkada. Šios priežastys paskatino viską permąstyti. Krizės metu Fransis vėl tapo agnostiku ir viską permąstęs priėjo prie išvados, kad esama gerų ir rimtų priežasčių pasitikėti, jog Biblijos Dievas iš tikrųjų egzistuoja ir krikščionybė yra tiesa. Fransis taip pat geriau suprato, ką reiškia Kristaus atliktas darbas ir Šv. Dvasios veikimas tikinčiojo gyvenime. Kai jo ambicijos buvo sugriautos, jis sąmoningai priėmė Dievo tarno poziciją.

Šis pokytis tapo šaltiniu, iš kurio sruvo empatija jauniems žmonėms. 1955 m. Fransis ir Edita kalnų kaimelyje Huemoz įkuria „L'Abri“ (liet. „Pastogė“ – red. *pastaba*) bendruomenę. Savaitgaliais jie pradeda priiminėti svečius, su kuriais kalbasi apie religiją, filosofiją, menus, kultūrą, studijuoja Raštą. „L'Abri“ tampa labai populiaru tarp studentų. 1957 m. kiekvieną savaitgalį jie priima 25 svečius.

Europiečiai studentai, kurie atvykdavo į „L'Abri“, gerai išmanė filosofiją – Kirkegaardas ir Hegelis jiems buvo puikiai pažįstami. O taip pat egzistencialistai, tokie kaip Kamiu ir Sartras. Fransis mokėsi iš jų, bet taip pat netruko pastebėti, kaip šios idėjos paveikia studentų gyvenimus. Jie buvo išmokyti, kad žmonės yra tik atsitiktinumo ir laiko produktai, todėl daugelis nebegalėjo atskirti, kas yra gerai ir kas – blogai, kokia kasdienio žmogaus gyvenimo prasmė. Destruktyvus jaunų žmonių moralinis klaidžiojimas, atsiribojimas nuo visuomenės ir nuoširdus troškimas kažko gero labai jaudino Šeferį ir skatino dar labiau atverti namų duris ir vis giliau apmąstyti modernios kultūros vystymąsi.

1960 m. „L'Abri“ pastebi žurnalas „Times“. L'Abri darbuotojai Šeferių namuose pradeda įrašinėti Fransio paskaitas apie kultūrą ir modernios teologijos filosofinę reikšmę. Paskaitos gana greitai paplinta ir jau 1965 m. Šeferis grįžta į JAV skaityti paskaitų universitetuose. Jis atrodė keistai: mažas žmogelis, apsirengęs kaip Šveicarijos kalnų gyventojai, kalbantis apie labai rimtus dalykus. Jis skyrėsi nuo kitų krikščionių savo požiūriu į populiariąją kultūrą. Kai Wheatone (Wheaton College – vienas stipriausių evangelikų universitetų) studentai kovojo už tai, kad galėtų žiūrėti „Bembį“, jis kalbėjo apie Bergmaną ir Felini; kai universiteto administracija stengėsi cenzūruoti egzistencialistines temas studentų publikacijose, Šeferis diskutavo apie Kamiu, Sartrą ir Heidegerį. Jis žinojo Salvadorą Dali, klausėsi „Bitlų“ ir Džono Keidžo.

Per kitus 10 metų jis ir Edita tapo įtakingi Amerikos evangeliškoje kultūroje. Šeferis yra išleido 18 knygų – vertėtų paminėti „True Spirituality“ („Tikrasis dvasingumas“) ir „The Church Before the Watching World“ („Bažnyčia pasaulio akiųvaizdoje“), o jo žmonos Editos – „The Hidden Art of Homemaking“ („Nematomas namų kūrimo menas“). Šiose knygose dar kartą buvo aiškinama, ką reiškia tiesa ir meilė ir kaip jas praktikuoti gyvenime. Šeferis puikiai išmanė Bibliją, kultūrą ir filosofiją, rašė jautriai ir aistringai. 1974 m. išleido

filmų seriją „How Should We then Live?“ („Kaip turime gyventi?“) apie Vakarų minties raidą. Šeferis buvo žmogus, matantis gerokai į priekį – jau 60-taisiais jis prabilo apie žmonių mąstymo pasikeitimą ir kalbėjo apie tai, kas šiandien vadinama postmodernizmu. Šeferio mintys netgi paskatino atsirasti judėjimą prieš abortus.

Šeferis, kuris visada sakėsi esąs evangelistas, o ne filosofas, dažnai buvo kritikuojamas dėl savo supaprastinto požiūrio į minties raidos istoriją ir filosofiją. Visi pripažįsta, kad jis padarė daug klaidų. Nepaisant to, jo darbai to meto krikščionims atvėrė intelektualius krikščionybės klodus. Jis padėjo pamatyti krikščioniškos pasaulėžiūros vertę ir pateikė įrankius, kurie padėjo krikščionims ištraukti į pasaulietinę kultūrą. Jo įtaka didelė: Čakas Kolsonas (Chuck Colson), Ronas Sideris (Ron Sider), Osas Ginesas (Os Guinness), Klarkas Pinokas (Clark Pinnock), Markas Nolas (Mark Noll), Džeimsas Sairas (James Sire), Laris Normanas (Larry Norman) – visus juos paveikė Šeferio mintis.

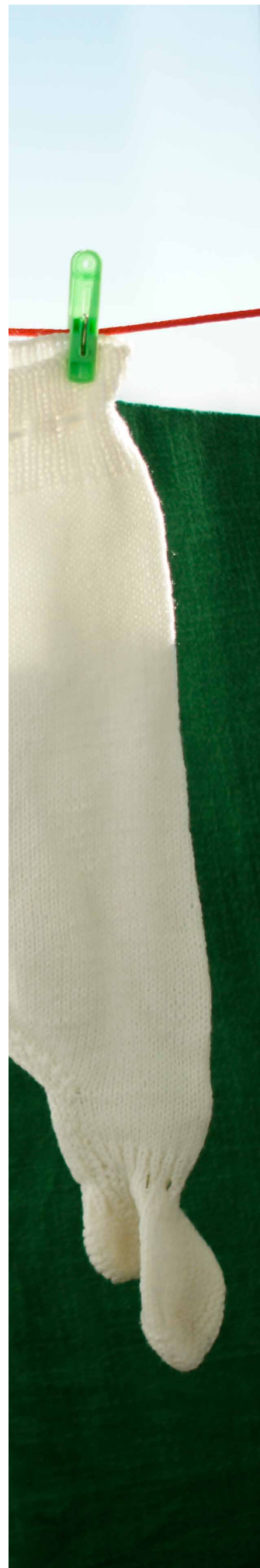
Šeferis padėjo visai kartai rimtai mąstančių jaunų žmonių galvoti apie pasaulį. Jis mirė 1984 m., praėjus mėnesiui po paskaitų turo 13-oje miestų. Bet tai, ką jis pradėjo, dar nesibaigė. Tai tęsiasi ir toliau – per „L'Abri“ bendruomenes įvairiose pasaulio šalyse ir per daugelį žmonių, kuriems „L'Abri“ padeda rasti sąžiningus atsakymus į jų sąžiningus klausimus.

Jo mintys – skelbiama žinia

Dėl to, kad yra parašęs nemažai knygų, skaitęs daugybę paskaitų ir įkūręs „L'Abri“, Šeferis žinomas kaip apologetas, kartais – kaip filosofas. Vis dėlto pati svarbiausia žinia, kurią jis norėjo perteikti, yra „meilė ir tiesa“. 1970 m. jis parašė trumpą (38 psl.) knygą „Mark of a Christian“ („Krikščionio ženklas“). Joje yra tai, ką Fransis stengėsi suformuluoti ir paaiškinti per visą savo gyvenimą. Knygoje kalbama apie teisingą tiesos ir meilės santykį. Nors šiuos du dalykus pritaikyti gyvenime ganėtinai sunku, bet Šeferiui jie buvo pagrindinis atsakymas į gyvenimo problemas: bažnyčių susiskaldymą, neapykantą, nesutarimus ir kt.

„L'Abri“ pirmiausia buvo neformali susitikimo vieta, kur galima kelti klausimus. Ji prasidėjo labai netikėtai – Šeferio dukros atsivedė iš mokyklos savo drauges, kurios turėjo įvairiausių klausimų, ir Fransis padėjo į juos atsakyti. Gandai apie jį netruko pasklisti. Kiek vėliau buvo įkurta bendruomenė. Trys pagrindiniai „L'Abri“ principai yra šie: 1) Sąžiningi atsakymai į sąžiningus klausimus; 2) Svetingumo praktika; 3) Maldos gyvenimas. Fransis ir Edita pasiryžo gyventi priklausydami nuo Dievo, o tai reiškė maldą. Visada. Ir jie matė, kai jų maldos būdavo atsakomos tiesiog po nosimi – Dievas ypatingu būdu aprūpindavo finansais ir žmonėmis.

Daugelį skeptiškų studentų Dievo atsakas į maldas priversdavo susimąstyti, kad galbūt Jis vis dėlto yra, galbūt Jis vis dėlto veikia. Stebino ir praktikuojamas svetingumas. Silvestras Jakobsas (Sylvester Jacobs), juodaodis krikščionis, 1960-aisiais atvykęs į „L'Abri“, pamatė, kad žmonės rūpinasi juo ir labai konkrečiai myli: kloja lovą, bendrauja, klausosi. „Jei šie žmonės manimi rūpinasi, tai gal aš rūpiu

ir Dievui?“ – klausė savęs Silvestras. Šeferiai visas dideles idėjas stengėsi realizuoti praktiškai ir „L'Abri“ buvo kaip tik tokia vieta. Meilė ir tiesa buvo neatsiejamos viena nuo kitos, pasireiškiančios labai praktiškai, matomai ir apčiuopiamai.

Pamokos iš Šeferio gyvenimo

Gyvenimo pabaigoje Šeferis užrašė tokius žodžius: „Kas iš tikrųjų yra svarbu? Kas yra taip svarbu mano ir jūsų gyvenime, kad tai būtų aukščiausias prioritetas? Mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus kartą paklausė lygiai to paties ir jis atsakė: „*Mylėk Viešpatį, savo Dievą, visa širdimi, visa siela ir visu protu.*“ Tai didžiausias ir pirmasis įsakymas. Antrasis panašus į jį: *Mylėk savo artimą, kaip save patį*“ (Mato 22, 37–40). Štai kas tikrai svarbu – mylėti Viešpatį, savo Dievą, mylėti jo Sūnų, pažinti Jį asmeniškai kaip mūsų Gelbėtoją. Ir jei mylime Jį, turime daryti dalykus, kurie Jam patinka: mūsų charakteris turi atspindėti meilę Jam, o gyvenimas – šventumą; turime būti ištikimi jo tiesai ir diena iš dienos vaikščioti su gyvuoju Kristumi; taip pat – gyventi maldos gyvenimą.

Kita vertus, svarbu yra mylėti savo artimą kaip save patį. Šie du [dalykai] neatsiejami vienas nuo kito... Jei mes mylime savo artimą taip, kaip Kristus jį mylėtų, mes, žinoma, norėsimė dalintis Evangelija su savo artimu; ir dar – norėsimė parodyti Dievo įstatymą visuose santykiuose su mūsų artimais.

Bet tai dar ne viskas. Evangelizmas yra pirmoji, bet ne galutinė mūsų užduotis ir negali būti atskirta nuo likusio krikščioniško gyvenimo. Turime suprasti, o tada veikti išsąmoninę, kad jei Kristus yra mūsų Gelbėtojas, jis taip pat yra viso mūsų gyvenimo Viešpats. Jis viešpatauja ne tik religijos ar kultūros sritims, bet taip pat menui, muzikai, mūsų intelektualiniam gyvenimui, verslui, santykiams su visuomene, požiūriui į moralinį kultūros nuosmukį. Jei norime padaryti Kristų Viešpačiu mūsų gyvenimuose, turime tiesiogiai ir praktiškai pasipriešinti mūsų amžiaus dvasiai, kuri plinta įvesdama savo autonomiją ir griauia viską, ką mes branginame.“

Ši citata padeda suprasti, kaip Fransis matė savo gyvenimą ir ko galime iš jo pasimokyti. Jis nebuvo tobulas, bet be galo nuoseklus žmogus – stengėsi gyventi tuo, kuo tikėjo. Jis labiausiai norėjo mylėti Dievą ir savo artimą ir tai darydamas visada turėdavo sąmoningai paklusti Kristui kaip Viešpačiui. Šeferio paskaitos ir knygos persismelktos atsidavimo Viešpačiui. Tačiau matome ne tik tą, kuris kalba apie Dievą gana doktriniškai, be taip pat tą, kuris Jį myli. „L'Abri“ gimė krizėje, kurioje jis siekė pažinti Dievą giliau. Ši bendruomenė puikiai atspindi Fransio aistrą.

Taip pat tai buvo žmogus, kurio atsidavimas Dievui vertė jį imtis to, ko nedarė kiti. Pavyzdžiui, praktiškai vienam kovoti prieš abortų politiką JAV arba labai nuolankiai, tačiau garsiai konfrontuoti su didžiuoju Karlu Bartu (Karl Barth), ko gero produktyviausiu XX a. protestantų teologu. Šeferis tvirtai stovėjo už tiesą ir gyvenimą, nors tai jam kainavo labai daug. Jo praktiniai, socialiniai žingsniai buvo tiesioginė jo tikėjimo ir meilės Viešpačiui išraiška. Kai esame gundomi daryti kompromisus,

kai mus užklumpa gyvenimo spaudimai, galime prisiminti Šeferį – jis yra šiuolaikinis pavyzdys, žmogus, kuris buvo pasiryžęs mylėti Dievą visu savimi, rodyti Jo charakterį gyvenimo sunkumuose ir ištikimai laikytis Dievo tiesos.

Mylėti artimą

Žvelgdami į Šeferį, matome žmogų, kuris stangėsi visomis jėgomis mylėti savo artimą ir praktiškai parodyti, kaip tai daryti. Tai ypač matoma 4-iose srityse.

Pirmiausia, jis rodė savo meilę artimui stengdamasis sąžiningai atsakyti į sąžiningus klausimus. Tai yra: 1) Sveika doktrina; 2) Sąžiningi atsakymai į sąžiningus klausimus; (3) Tikrasis dvasingumas ir (4) Žmogiškų santykių grožis. Stengdamasis parodyti, kokios būtinos yra pirmos dvi sritys, jis pasakoja apie žmogų, kuris ateina į bažnyčią norėdamas pažinti Dievą, bet jam pasakoma: „Tik tikėk, nereikia labai daug klausti“. Anot Šeferio, toks požiūris į žmogų yra neteisingas – žmogui reikia ir dvasinių, ir intelektualių atsakymų. Tam, žinoma, reikia daug laiko, supratimo ir gebėjimo klausytis. Tai nereikia sugebėti atsakyti į visus klausimus, bet stengtis atsakyti, pačiam ieškoti atsakymų. Kita vertus, patys atsakymai neišgelbsti... Reikalingas Šventosios Dvasios darbas, t. y. reikia pakankamai meilės ir jautrumo žmonėms, kad melstumėmės už juos.

Tiesa ir meilė

Šeferis parodė, kad svarbu ne tik, ar kovojame už tiesą, bet kur ir kaip ją parodome. Vienoje savo paskaitoje jis yra pasakęs, kad tiesa be meilės yra bjauri, o meilė be tiesos – kompromisas. Šeferis yra sektinas pavyzdys – jis aiškių įsitikinimų žmogus, išsąmoninęs Dievo Žodyje. Žmogus, kuris žinojo, ką reiškia sakyti tiesą su meile, žmogus, kuris siekė mylėti Dievą ir artimą, o savo žodžiais ir veiksmais parodė Jėzaus viešpatavimą savo gyvenime. Šeferis dažnai sakydavo, kad Dievas nebūtinai naudos tuos, kurie turi dideles dovanas – Jis gali naudoti paprasčiausią lazda, kaip liudija Mozės istorija. Savo vienam pamoksle Šeferis sakė:

„Nors mes esame riboti ir silpni, turime nedaug talentų, fizinių jėgų ir psichologinės stiprybės, bet nesame menkesni nei medinė lazda. Kaip lazda Mozės rankose tapo Dievo lazda, taip pat ir „aš“ turi tapti Dievo „aš“. Tada būsiu naudingas Dievo rankose. Raštas akcentuoja, kad daug gali atsirasti iš mažai, jei tai tikrai yra pašvęsta Dievui. Nėra nei mažų, nei didelių žmonių – tik pasišventę ir nepasišventę žmonės. Mums sunkiausia pritaikyti tiesą asmeniškai... Tie, kurie galvoja apie save kaip apie mažus žmones, gyvenančius mažose vietose, – jei tik jie atsiduotų Kristui ir Jo Viešpatystei visose gyvenimo srityse, iš Dievo malonės galėtų pakeisti visos kartos kelią. Jei beeidami gyvenimu, suprasdami savo silpnumą, pasižiūrėtume atgal, pamatytume, kaip buvome panaudoti Dievo. Ir taptume lazda, „nustebinta džiaugsmo“.

Paruošė Steponas Ribokas. Daugiau apie „L'Abri“ bendruomenę galite paskaityti internete adresu: www.labri.org

ĮSPŪDŽIAI IŠ KURSO „BIBLIJA IR KULTŪRA“

„Biblija ir kultūra“ (ang. „Bible and Culture“) – tai geri prisiminimai, daugiakultūrinės pažintys. Kvapas to, kas bus danguje – viena tauta, viena ainija. Tai pamoka, kurią svarbu gauti baigiant savo mokslo metus, nes ši patirtis dar ilgai palaikys tarsi gyvybės vanduo.

„Biblija ir kultūra“ prasidėjo liepos mėnesį ir vietoj 7 savaitių buvo sutrumpintos iki 4. 2012 m. kursas persikėlė į Berlyno priemiestį Waterdorf. Jau pirmą savaitę, studijuodami kartu su Ellis Potter ir Marsh Moyle, 2 traukinukais keliavome į Berlyno centrą ir kalbėjomės su vietiniais žmonėmis. Klausėme, kaip jie suvokia Dievą. Vokietijos sostinėje tikrai nemažai žmonių, kurie mąsto ir atrodo kitaip. Tiek spalvų ir kultūrų, kad net stebiesi. Pavyzdžiui, tą dieną Susan iš Ispanijos ir aš sutikome merginas, kurios tvirtino, kad ateina diena, kad Deivė mama išgelbės visus per Eucharistijos sakramentą.

Antrosios savaitės nuotykiškai prasidėjo Ezekijo knyga. Šįkart galėjome rinktis, kokioje grupėje norime dalyvauti. Buvo du pasirinkimai: ekologija arba filmų peržiūra. Tom Watkins pristatė Ezekiją ir filmus. Filmų peržiūra ir analizė padėjo geriau suprasti, kaip matome pasaulį ir kaip filmai formuoja žmogaus sąmonę. Ekologija besidominčiųjų grupė vaikščiojo miške, studijavo, kas yra ekologija ir ką Biblija sako apie ją. Vėliau kiekviena grupė pristatė tai, ką nuveikė.

Trečioji savaitė prasidėjo Markaus evangelija. Ir vėl buvo pora pasirinkimų: politika arba menai.

Besidomintieji politika važiavo į Reichstagą, kur susitiko su krikščionių politiku ir kalbėjosi apie tokiam darbe kylančius iššūkius. Besidomintieji menais lankėsi muziejuose ir kalbėjosi apie meną, jo vystymąsi suderindami dvi linijas: pasaulinį meną ir krikščionišką. Dažnai pamirštama, kad krikščionis yra pašauktas kurti pasaulyje ir pasauiui.

Ketvirtoji savaitė prasidėjo Apreiškimo knyga ir Laišku Petru. Pirmą kartą nagrinėjau Apreiškimo knygą ir taip ji tapo integralia mano Biblijos dalimi – aiškesnė ir dar gražesnė negu anksčiau. Petrą mums pristatė Tim Wicker – šio nuostabaus Dievo malonės laiko organizatorius. Jis su entuziazmu pasakojo apie Petrą ir jo pamokas mums, jauniems žmonėms, ką tik baigusiems studijas.

Kiekvienos savaitės pabaigoje kiekvienas paruošdavome trumpą pamokslą iš to, ką išmokome. Kurso metu reguliariai meldėmės maldos grupėse ir labai vienas kitą palaikėme. Noriu laiminti šį kursą ir tuos, kurie jame dalyvaus!

Gerda Tėvelytė, 2012 m. kurso „Biblija ir kultūra“ dalyvė

„Biblija ir kultūra“ – tai unikalus keturių savaitių kursas krikščionims, kurie trokšta geriau suprasti savo, kaip Kristaus mokinių, vaidmenį šiandieniniame pasaulyje. Daugiau apie kursą skaitykite internete: www.bibleandculture.org

Brangūs draugai,
kviečiame ir šiais metais paremti mus pervedant **2 proc.**

INFORMACIJA

Kai kurie praėję renginiai:

- Kovo 21 d. Kaune įvyko Nacionalinė LKS B konferencija.
- Kaune įkurtas LKS B skyrius.
- Balandžio 9–12 d. vyko fizikos profesoriaus dr. Wernerio Gitto (Vokietija) viešos paskaitos mokslo ir tikėjimo temomis. Viena paskaita buvo perskaityta Vilniuje, Mykolo Riomerio universitete, keturios – Vytauto Didžiojo universitete Kaune.

BAIGUSIŲJŲ GRUPELĖS

Kviečiame prisijungti prie baigusiuju grupeliu skirtinguose Lietuvos miestuose:

Kaunas

Kauno grupelė renkasi kartą per mėnesį studijuoti Bibliją, melstis už studentus, bendradarbius, kitus poreikius, palaikyti ir drąsinti vienas kitą. Norėdami prisijungti, susisiekite su Polina: banielop@gmail.com, +37065745421.

Vilnius

Kristina – vrubliauskaitekristina@gmail.com, +37067009887.

LKS B straipsnių archyvas

LKS B per keletą metų sukaupė nemažą archyvą straipsnių pačiomis įvairiausiomis temomis: mokslo, verslo, meno, istorijos, teologijos, šeimos, kultūros, filosofijos. Tekstai skirti kiekvienam, norinčiam geriau pažinti ir suprasti pasaulį, kuriame gyvename, Dievą, kuris viską sukūrė, ir tiesą, kuri suteikia pagrindą ir pasitikėjimą. LKS B straipsnių archyvą internete rasite adresu <http://www.lksb.lt/straipsniai/>

LKS B veiklą finansiškai galite paremti ir jūs. Iš anksto dėkojame, jei tam apsispręsite!

Rekvizitai:

Lietuvos krikščionių studentų bendrija

Im. k. 191765986

Žirmūnų g. 30A-35, Vilnius

Banko sąskaita LT 98 7044 0600 0310 4371

Taip pat kviečiame remti LKS B pervedant 1–2 proc. gyventojų pajamų mokesčio. Puslapyje rasite daugiau informacijos:

<http://www.lksb.lt/parama/pinigine-auka.htm>

Šis žurnalas leidžiamas saujelės savanorių. Tačiau jam reikia ne tik saujelės, bet ir visos komandos. Jei turi gebėjimų maketavimo ar dizaino srityje, jei gali rašyti, versti, administruoti, turi troškimą dalintis Evangelija su savo bendradarbiais ir padėti tai daryti kitiems – prisijunk prie mūsų komandos.

Rašyk adresu partneryste@lksb.lt

Norėdami daugiau sužinoti apie LKS B, apsilankykite www.lksb.lt

„Lango“ komanda

Vyr. redaktorius –
Steponas Ribokas

Kalbos redaktorė –
Akvilė Širvaitytė

Maketuotoja-dizainerė –
Kristina Dailydė

Redakcinė kolegija:

Steponas Ribokas

Akvilė Širvaitytė

Jovita Anikinaitė

Polina Butkienė

